

Nr 94.

Av herr Ericsson i Sörsjön m. fl., om anslag till odlingsbidrag åt arbetarsmåbrukslåntagare.

Med anledning av en i andra kammaren väckt motion beslöt riksdagen år 1939 godkänna ett av jordbruksutskottet föreslaget uttalande, nämligen att frågan om odlingsbidrag till arbetarsmåbrukslåntagare skulle bli föremål för utredning. Den sålunda anbefallda utredningen har emellertid ännu icke föranlett Kungl. Maj:t att framlägga något förslag för tillgodoseende av det i motionen angivna önskemålet. Vad detta kan bero på är för under-tecknade okänt, men det långa dröjsmålet ger måhända en viss anledning till den slutsatsen, att vederbörande statsråd kanske icke uppfattat förenämnda av riksdagen gjorda uttalande såsom en direkt uppfordran att förelägga riksdagen förslag om åtgärders vidtagande. På grund härav nödgas under-tecknade ånyo motionsledes göra hänvändelse till den lagstiftande församlingen med begäran, att anslag upptages till ändamålet för nästkommande budgetår. Det förefaller likaledes vara nödvändigt att än en gång erinra om syftmålet med den under år 1933 beslutade arbetarsmåbruksverksamheten. Genom utlämnande av billiga lån skulle företrädesvis medelösa skogsarbetare beredas möjlighet att åstadkomma mindre jordbruk, varå kunde födas ett par eller tre kor. Härigenom skulle arbetarsmåbruksinnehavarna erhålla ett ekonomiskt tillskott, vilket tillsammans med arbetsinkomster i övrigt skulle ge en rikligare försörjning än som tidigare utan jordbruk kunnat åstadkommas. Den rikligare försörjningen kan emellertid icke realiseras utan uppodling av större delen av arbetarsmåbrukens jordareal, som enligt gällande bestämmelser i varje särskilt fall bör innehålla minst två hektar. Tyvärr ligger det emellertid så till, att arbetarsmåbrukslåntagarna på grund av sin ekonomiskt svaga ställning icke äga förmåga att utföra den nödvändiga odlingen inom rimlig tid. Arbetarsmåbrukslånet är visserligen avsett att även i någon mån kunna användas för bekostande av odling, men i regel räcker det icke till för mera än de för arbetarsmåbruket avsedda byggnaderna. I många fall kan det till och med konstateras, att lånet icke räcker till för byggnadernas färdigställande, utan att skulder vid sidan av arbetarsmåbrukslånet uppkomma. Arbetarsmåbrukaren, som i regel har familj att försörja, är nödsakad att söka förtjänstarbeten av olika slag. Den långvarigaste sysselsättningen är skogsarbetet under vintern, men tyvärr blir behållningen av arbetet så liten att han icke får något över att använda för odlingsändamål. Det visar sig också nu, att arbetarsmåbrukare i talrika fall måste söka anstånd med fullgörande av den odling de åtagit sig och som skulle lägga grunden till en rikligare försörjning.

På grund härav synes det vara nödvändigt att riksdagen omedelbart fattar beslut om odlingsbidrag till dessa arbetarsmåbrukare för att sålunda ge dem möjlighet att utföra den nödvändiga odlingen snarast möjligt. Beträffande grunderna för utanordnande av odlingsbidrag, så torde dessa lämpligen fastställas i enlighet med vad nu är gällande för erhållande av bidrag till nyodling m. m. å ofullständiga jordbruk. Det torde emellertid böra överlåtas på Kungl. Maj:t att fatta beslut härom.

I anslutning härtill hemställas,

att riksdagen måtte besluta att till odlingsbidrag åt arbetarsmåbrukslåntagare för budgetåret 1941/1942 anvisa ett förslagsanslag av 100 000 kronor.

Stockholm den 22 januari 1941.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Gust. Pettersson
i Hällbacken.

Uddo R. Jacobson.

Jon. N. Jonsson.

Erik Lundbom.

Elof Lindberg.

Axel Jansson.

H. E. Nordström.

Sigfrid Jonsson
i Alsen.

A. Nilsson,
Norrlångträsk.

Verner Hedlund,
Östersund.

E. Oskar Åkerström.

E. W. Norén.

Lars Jonsson
i Haverö.